

Vörös István

A keserű pohár

1 Jézus bement a Gecsemáné kertbe.

Az éjszaka úgy hullámozott,
mintha tavat álmodott volna
valaki köréjük. Némi pára
vibrált az olajfák, a vadon burjánhó
szőlő és füge között. Nem volt
sötét, a tanítványok világító
lábnyomát és lehullt szavai
morzsáit követték.

2 Halálosan szomorú a lelkem,
maradjatok itt és virrasszatok
velem, kérte.

3 De az árnyékok közt burjánhó
virágokból ördögméz csorrant ki,
koromkolibrók röpködtek
a virrasztók gondolatai között.
A szájuk összeragadt, mintha
virágot csókoltak volna.

4 Uram, ha lehetséges, vedd el
tőlem ezt a keserű poharat,
fohászokodott Jézus. De a levegő
mozdulatlan maradt, hidegen
és kristályosan állt a világ
szélén feltorlódva. Minek a világot
megváltani?

5 Egyáltalán, mi az a megváltás?
Mi változik tőle? Mindazonáltal,
legyen ahogy te akarsz.

6 Vagy inkább mégse.
Azt se tudom, mit akarsz.
Ezt csak hagyod, mert talán
van más fiad is, más világokat
is felügyelsz. Van élet
a földön kívül?

7 De szeretnék a többvilágú
Isten szemébe egyszer
mélyen belenézni! Ám mindig
csak magamat látom, mindig
csak titeket, mindig
csak a félelmet, mindig
csak a semmit.

A megérthetetlen megtapasztalása

Ó, lélek érintése, ujj, mely arcomhoz ér! Nem látható tenyér fakó útja a túlvilágtól ide, a bőrömgig. Egy este hátamon fénycsóvaként végigcsapó melegség ostora, szöges szerelmi érzetek, túláradó bizalom pusztítása ártéri erdőkből, hol a lélek, ez a nemlétező ózbak csapzottan menekül. Ez a nemléttel tűzdelt vadhús este az elalvás asztalán, gőzölgő krumplival feladva, és egy szinte vérző salátafej a tányéron, ecetbe mártva, mintha lehetnének a végtelen fájdalomnak további fokozatai.

Ó, lélek érintése, ujjbegy és köröm, puha sikoly és holdsarlós hallgatás. Nem hitted, hogy ennyire közel lehet a világ szélső határa, beomló fala, fényévekben mérhető megtorpanó hömpölygése. A távolság idő, és az idő persze táv, összeér és egymást váltja mind a kettő, mintha egy volna, vagy három éppen.

Ó, lélek érintése, tenyér fennsíkján életvonalnyi mélyedés, milyen közel, ó, milyen közel a semmi és a minden, és az egyiknek fia, a másiknak apja, testvérek is talán, elalvás közbeni megvilágosodás, befelé figyelő szem, közelség ősrobbanása, egy tócsában a megforduló idő békapetéi, lassan már, lassan,

ugye, jó lesz kikelni, és megindulni a visszafelé vezető úton.

Örökkévalótlanság

Milyen hosszú egy pillanat?

Ahogy itt ülök, és a jelent falom,
mint az előbb a sóskát és a krumplit,
a pillanat a másodperc egy szelete.
Mondjuk nyolc szeletre vágom fel,
aztán kettesével tömöm a számba
a szeleteket. De ha alszom,
8-10 óráig tart a pillanat,
benne odúként az álom időn
kívüli örökkévalótlansága.

Milyen rövid egy pillanat?

A versekben a pillanat
egy versszak, egy szonett
hosszáig tart. A regény
is egyetlen pillanat az írónak,
mintha az álom üregeiben járna,
és közben-közben felébredne,
kint telne egy élet, egy másik
ember élete, aki untatja, aki
beleszól az írásba az időn
túlról, aki a terhére van.

Milyen széles egy pillanat?

Úgy hömpölyög át rajta
a történelem, a partjait elmossa,
elviszi gátjait és hídjait, a partján
álló városokat ledönti, sárral rakja
tele, eltarthat egy évig,
de tízig, húszig is.

Milyen mély egy pillanat?

Zuhansz, zuhansz bele,
üres, hideg folyómeder,

barlangi vízesés, mert
pillanat csak a jelenben van,
a múlt és a jövő pillanatai
elvesznek, összemosódnak,
egymásba csúsznak az órával,
a nappal, sőt a héttel is akár.
A pillanat maga a jelen.
De senki sincs jelen minden
pillanatában. Az üres pillanat
úgy forog körülöttem,
mint napraforgó, aki utána
fordul a felgyulladt madárijesztőnek,
amikor futni kezd a tó felé.

Tózsér Árpád

Korunk (turista)hőse találkozik a Higgs-bozonnal

Ez itt a CERN, tudós tudós hátán,
*„Itt végső lehet minden hiba.
A kapunál, örök táncát járván,
a pusztulás istene: Siva.”*

„Tán Grimm tudós ördöge időz itt? –
Három arany hajsza? Vagy bozont?”
*„Hétezer fizikus kergetőzik:
kergetik az „»isteni bozon«-t.”*

„S ha beérik, mi történik vajon?
Mister Higgs s az Úr helyet cserél?
Vagy átgázolunk száz csillagrajon,
s összeomlik az idő s a tér?”

*„A képzelt tallér s a képzelt Isten
hatékonysága egy”, vélte Kant.
A kísérő cseh, és rá se fittyent
a kérdésre: ő csak „muzikant”!*

¹ A cseh nyelvben gyakran használják a „*Ja nic, ja muzikant*” szólást.
Jelentése kb.: „Én semmit sem tehetek, én itt csak zenész vagyok.”